

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/149/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216203381
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2216203381.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Behranovej a sudkýň JUDr. Andrey Dudášovej a JUDr. Ľuboslavy Vankovej, v spore žalobcu: Ing. K. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXXX/X, XXX XX D., zastúpený advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Mészáros, advokát, s.r.o., so sídlom Jesenského 2, 811 02 Bratislava, proti žalovanému: O. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XX, XXX XX D., zastúpený JUDr. Marcelou Kuchárikovou, advokátkou so sídlom Hlavná 25, 931 01 Šamorín, o zaplatenie 18.000 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 9C/86/2016-286 zo dňa 9. novembra 2017, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.
- II. Žalovaný má n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 18.000 eur z dôvodu nesplnenia záväzku zo zmluvy o pôžičke uzavretej dňa 07.01.2014, na základe ktorej žalovaný od žalobcu prevzal v hotovosti v deň podpisu zmluvy 18.000 eur, a zaviazal sa poskytnutú pôžičku vrátiť žalobcovi najneskôr do 28.02.2014.

1. 1. Vecne svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaná suma 18.000 eur bola províziou zo strany žalobcu poskytnutou za účelom výhry jeho spoločnosti v tendri na dodávku nábytku pre pobočky Sberbank v Európe. Konštatoval, že žalobca na pojednávaní dňa 08.06.2017 uviedol, že v prípade výhry v tendri by o vrátení poskytnutej pôžičky ani nežiadal. Zmluvou o pôžičke si tak žalobca, ako uviedol sám vo svojej výpovedi, zabezpečil vrátenie peňazí v prípade neúspechu v tendri. Ide o zastretý právny úkon, teda právny úkon je absolútne neplatný. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že žalobca nemal vážnu vôľu požičať žalovanému peniaze, žalovaný nemal vôľu požičať si od žalobcu peniaze, a peniaze neprevzal a ani ich nevidel. Na základe tvrdení žalovaného teda chýbajú základné predpoklady zmluvy ako dvojstranného právneho úkonu, a to návrh na uzavretie zmluvy a prijatie návrhu, následne zhoda vôle osôb. Nepreukázaná zostala aj otázka pasívnej legitímácie a otázky, kto prijal, resp. komu boli odovzdané a kto prevzal finančnú hotovosť, ktorá mala byť v obálke, ktorá zostala uložená na stole v kaviarni. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, čo do prevzatia peňazí žalovaným a žalovaný neuniesol dôkazné bremeno, čo do preukázania, že odovzdal finančné prostriedky resp. obálku U. T.. Nepreukázané dôkazy sú aj čo do solventnosti zo strany žalobcu, ktorý síce predložil zmluvu o pôžičke do výšky 5.000 eur, ktorú uzatvoril so svojim bratrancom H. H., zvyšná časť však zostala nepreukázaná. Súdu prvej inštancie boli poskytnuté účty jednak osobného charakteru aj firemného charakteru žalobcu, avšak nebol preukázaný výber čo do sumy 10.000 resp. 13.000 eur v kritickom období. Vzhľadom

na skutočnosť, že žalobca neunesol dôkazné bremeno súd prvej inštancie žalobu v plnom rozsahu zamietol.

1. 2. Právne svoje rozhodnutie súd odôvodnil poukazom na ustanovenie § 37 ods. 1, ods. 2, § 39, § 41a, § 44 ods. 1, § 46 ods. 2, § 451 ods. 1, ods. 2, § 488, § 489, § 494, § 657 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (v ďalšom texte „Občiansky zákonník“).

1. 3. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (v ďalšom texte „C. s. p.“) a § 255 ods. 1 C. s. p., keď dospel k záveru, že žalovanému vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C. s. p., pretože konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (písm. d), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (písm. f) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (písm. h).

2. 1. Vo svojom odvolaní žalobca namietal závery súdu prvej inštancie, podľa ktorého

a) žalobca nepreukázal uzavretie zmluvy o pôžičke v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka, ani reálne odovzdanie peňazí vo výške 18.000 eur žalovanému dňa 07.01.2014,

b) zmluvu, ktorú uzatvorili 07.01.2014 ako zmluvu o pôžičke, nemysleli vážne, resp. mala slúžiť na iný účel, pretože táto zmluva v skutočnosti mala byť použitá ako formalita a bola poskytnutá pre inú osobu za účelom lobovania v tendri, z čoho súd prvej inštancie usúdil, že je absolútne neplatným právnym úkonom,

c) žalobcom poskytnutá suma vo výške 18.000 eur bola podľa súdu províziou zo strany žalobcu za účelom výhry jeho spoločnosti v tendri na dodávku nábytku pre pobočky Sberbank v Európe.

2. 2. Uvedené tvrdenia a závery súdu prvej inštancie sú podľa žalobcu v rozpore s obsahom dokazovania a z vykonaných dôkazov vôbec nevyplývajú. Žalobca má za to, že v danom prípade súd prvej inštancie vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovanie nevyplynuli, resp. ktoré neboli vykonaním dokazovaním nepochybne preukázané (najmä z dôvodu rozpornosti tvrdení strán sporu, resp. v konaní vypočutých svedkov) a opomenul vziať do úvahy rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo.

2. 3. Podľa žalobcu je ním tvrdý a uplatnený nárok na zaplatenie sumy vo výške 18.000 eur s príslušenstvom v celom rozsahu dôvodný a má oporu v skutočnom skutkovom a právnom stave. Právny nárok bol zo strany žalobcu riadne preukázaný a to uzatvorením zmluvy o pôžičke dňa 07.01.2014 a odovzdaním hotovosti vo výške 18.000 eur žalovanému dňa 07.01.2014, ako aj nespĺnenie záväzku žalovaného vrátiť žalobcovi poskytnutú pôžičku v dohodnutej lehote. Nesporná je aj skutočnosť, že svedkovia H. H. a S. C. potvrdili podpisy na zmluve a aj žalovaný na oboch vyhotoveniach zmluvy o pôžičke vlastnoručne vyplnil svoje osobné údaje a oboznámil sa s jej obsahom. Nesporný je aj obsah zmluvy o pôžičke. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný nehovoril vo svojich skutkových tvrdeniach pravdu najmä čo sa týka skutkového deja, ktorý nemohol prebehnúť tak ako tvrdil žalovaný, pretože jeho tvrdenia vyvracia výpoveď žalobcu a svedka H. ako aj výpoveď svedka C., ktorého na podporu svojich tvrdení navrhol samotný žalovaný. Výpoveď svedka C. vylučuje priebeh skutkového deja tak ako ho popísal žalovaný, t. j. že žalovaný peniaze odovzdal údajnému U. T., ktorý prevzatie potvrdil podpisom, pred tým, ako za ním do kaviarne prišli páni H. a C., čo vylučuje, aby si svedok C. nevšimol na zmluve podpis údajného U. T., pretože podpis tohto pána je na zmluve neprehliadnuteľný. Skutočnosť, že žalovaný prevzal od žalobcu peňažnú sumu pôžičky vo výške 18.000 eur potvrdzuje výpoveď žalobcu, výpoveď svedka H., samotný text zmluvy o pôžičke, ktorú žalovaný podpísal a vyplnil na nej svoje osobné údaje, ako i následné správanie sa žalovaného. Sám žalovaný potvrdil, že v čase odovzdania peňazí boli prítomní žalobca, žalovaný a svedok H.. Nie je preto vôbec zrejmé, na základe čoho súd prvej inštancie dospel k záveru, že svedecká výpoveď svedka H. je účelová. Výpoveďou žalobcu a svedka H. je preukázané, že žalovaný si pred podpisom zmluvy skontroloval obsah obálky, ktorú žalobca odovzdal a v ktorej sa nachádzala peňažná hotovosť vo výške 18.000 eur. Rovnako je táto skutočnosť, teda odovzdanie peňazí v hotovosti dňa 07.01.2014 preukázaná aj písomným potvrdením žalovaného uvedeným na zmluve o pôžičke v článku III. Žalovaný až do podania žaloby nikdy nespochybnil svoj záväzok vrátiť žalobcovi sumu 18.000 eur, predmetný záväzok spochybnil až po podaní žaloby. Žalobca poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku SMS komunikáciu medzi žalobcom a žalovaným absolútne a bez akéhokoľvek

zdôvodnenia ignoroval, pričom ide o jednoznačný a nespochybniteľný dôkaz, že žalovaný priznal v sms-kách skutočnosť, že ide o pôžičku od žalobcu. Ďalej uviedol, že v prípade zmluvy o pôžičke zo dňa 07.01.2014 nemôže ísť o zastretý právny úkon, pretože takýto záver z vykonaného dokazovania nevyplýva. Žalobca nepopiera, že žalovaného oslovil s cieľom zabezpečenia lobingu v prospech svojej spoločnosti CREON Design, s. r. o. v tendri na dodávku nábytku pre odberateľa spoločnosť Sberbank. Dohoda medzi stranami pritom bola taká, že v prípade ak žalobca uspeje v tendri, tak postúpi svoju pohľadávku voči žalovanému na vrátenie pôžičky v predmetnej výške odplatne spoločnosti CREON Design s. r. o., ktorá si ju následne započíta s budúcim nárokom na odmenu žalovaného podľa obchodnej zmluvy. V čase poskytnutia pôžičky neexistoval žiadny nárok žalovaného na plnenie ani voči žalobcovi, ani voči spoločnosti CREON Design s. r. o., ktorého plnenie by mala zmluva o pôžičke zastierať. Žalobca ďalej uviedol, že považuje za nesprávne a nezdôvodnené tvrdenie súdu prvej inštancie o údajnej nesolventnosti žalobcu, pretože to bolo nad rámec tohto prejednávaneho sporu. Na záver žalobca poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku, pretože podľa jeho názoru nespĺňa základné náležitosti pre zákonné odôvodnenie rozsudku podľa § 220 ods. 2 C. s. p.. Napadnuté rozhodnutie podľa žalobcu je vnútorne a logicky nekonzistentné a zistenie skutkového stavu nemá oporu vo vykonaných dôkazoch, pričom samotné právne posúdenie veci je v rozpore s príslušnými právnymi predpismi. Z odôvodnenia nie je zrejmé, ako súd prvej inštancie posúdil jednotlivé skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutkové tvrdenia svedkov vzal do úvahy a vychádzal z nich pri rozhodovaní. Súd prvej inštancie úplne ignoroval všetky tvrdenia, právne argumenty a rozpory vo výpovediach žalovaného a ním navrhnutého svedka S. C., ktoré žalobca podrobne opísal a špecifikoval vo svojom záverečnom návrhu.

2. 4. Na základe uvedených skutočností žalobca žiadal odvolací súd aby vyhovel podanému odvolaniu a zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, tak že žalobe vyhovie.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu označil tvrdenia uvádzané žalobcom v odvolaní za tendenčné a účelové v snahe poprieť a špekulatívne pretočiť jednoznačné výsledky dokazovania. Ďalej uviedol, že žalovaná suma 18.000 eur bola províziou zo strany žalobcu poskytnutou za účelom výhry jeho obchodnej spoločnosti CREON Design s. r. o., v tendri na dodávku nábytku pre pobočky Sberbank v Európe. Poukázal aj na výpoveď žalobcu, ktorý uviedol, že v prípade výhry v tendri by o vrátenie pôžičky nežiadal. Zmluvou o pôžičke si tak žalobca (ako sám uviedol vo výpovedi) zabezpečil vrátenie peňazí v prípade neúspechu v tendri. Podľa názoru žalovaného žalobca špekulatívne tvrdil, že ak by spoločnosť CREON Design s. r. o. uspela v tendri, tak by postúpil by svoju pohľadávku voči žalovanému odplatne svojej spoločnosti, ktorá by si ju následne započítala s budúcim nárokom na odmenu žalovaného podľa obchodnej zmluvy, ktorá mala byť v prípade úspechu uzatvorená. Medzi stranami neexistovala žiadna dohoda ani zmluva o budúcej zmluve a žalovaný nemal sľúbenú ani žiadnu odmenu v prípade úspechu spoločnosti žalobcu v tendri. Žalobca nemal vážnu vôľu požičať žalovanému peniaze, žalovaný nemal vôľu požičať si od žalobcu peniaze, peniaze neprevzal ani ich nevidel, a preto chýbajú základné predpoklady zmluvy ako dvojstranného právneho úkonu. Rozhodujúcou skutočnosťou je odovzdanie a prevzatie finančných prostriedkov za predpokladu zhody vôle veriteľa a dlžníka, že ide o pôžičku, avšak žalovaný neprevzal finančné prostriedky ani ich nevidel a nemohol ich ani prepočítať. Uvedené vyjadrenia žalovaného potvrdil vo svojej výpovedi svedok C., výpoveď svedka H. považuje žalovaný za účelovú a nedôveryhodnú z dôvodu príbuzenského vzťahu so žalobcom a spoločných obchodných aktivít so žalobcom.

3. 1. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny a priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalobca v odvolacej replike uviedol, že odvolanie považuje za dôvodné a žalovaný vo svojom vyjadrení žiadnym konkrétnym tvrdením alebo argumentom nevyvrátil podrobne rozobratú argumentáciu žalobcu obsiahnutú v odvolaní, ktorou žalobca poukázal na nesprávnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska nesprávnych skutkových zistení a nesprávnych právnych záverov, ako aj na iné vady v konaní. Žalobca ďalej uviedol, že jedinou konkrétnou okolnosťou na ktorú žalovaný poukázal bolo tvrdenie žalovaného a nesprávny záver súdu prvej inštancie o tom, že poskytnutá suma 18.000 eur nebola pôžičkou, ale údajne províziou zo strany žalobcu poskytnutou za účelom výhry v tendri. Žalovaný nelogicky a účelovo v rozpore s realitou interpretuje vyjadrenie žalobcu, že by v prípade úspechu v tendri o vrátenie pôžičky nežiadal. Na uvedené tvrdenia sa žalobca vyjadril podrobne v podanom odvolaní na čo opätovne poukazuje a odôvodňuje prečo a z akých dôvodov na strane koho boli finančné prostriedky

poskytnuté ako osobná pôžička, ako by s ňou bolo v súlade s právom naložené v prípade úspechu spoločnosti CREON Design s. r. o. v tendri a to odplatné postúpenie pohľadávky na uvedenú spoločnosť a následný zápočet na odmenu žalovaného podľa osobitnej obchodnej zmluvy, ktorá by bola uzavretá a teda prečo by sa nedomáhal žalobca vrátenia pôžičky od žalovaného. Žalobca zopakoval, že taká situácia nenastala a žalovaný zostal žalobcovi dlžný finančné prostriedky titulom nesplatenia pôžičky. Na záver žalobca uviedol, že v konaní bolo preukázané, že finančné prostriedky žalobca poskytol žalovanému ako pôžičku, žalovaný tieto prostriedky ako pôžičku prevzal. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí nezohľadnil svedecké výpovede a nesprávne sa vyrovnal so základným listinným dôkazom, ktorého autenticita nebola v konaní sporná a to zmluvou o pôžičke. Súd prvej inštancie ignoroval aj nadväzujúce listinné dôkazy zobrazujúce SMS komunikáciu žalobcu a žalovaného a svedkov C. a H. z obdobia po dátume splatnosti pôžičky, v rámci ktorej žalovaný nikdy nespochybňoval právo žalobcu na vrátenie peňažných prostriedkov. Predmetná komunikácia potvrdzuje tvrdenie, že v danej veci išlo o pôžičku a že žalovaný ju bol povinný vrátiť, taktiež vyvracia nepravdivé tvrdenia žalovaného o tom že finančné prostriedky nikdy nevidel a nemohol ich teda ani prevziať.

5. Žalovaný odvoláciu dupliku nedoručil.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), oprávneným subjektom, zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C. s. p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C. s. p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 C. s. p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C. s. p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C. s. p.), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné.

7. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie bola žaloba, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplata sumy 18.000 eur z dôvodu nesplnenia záväzku zo zmluvy o pôžičke uzavretej dňa 07.01.2014.

8. Predmetom odvolacieho konania je v súlade s odvolacími dôvodmi uplatnenými žalobcom preskúmať správnosť postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý žalobu zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobcom a konštatoval, že v predmetnej veci žalobca nemal vážnu vôľu požičať žalovanému peniaze, žalovaný nemal vôľu požičať si od žalobcu peniaze, a peniaze neprevzal a ani ich nevidel. Neboli naplnené základné predpoklady zmluvy ako dvojstranného právneho úkonu, návrh na uzavretie zmluvy, prijatie návrhu a zhoda vôle osôb. Žalobca napadol rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolací súd sa preto s poukazom na ustanovenia § 379 a 380 C. s. p. zameril na preskúmanie dôvodnosti týchto námietok.

9. Žalobca sa domáhal od žalovaného zaplata sumy 18.000 eur pretože žalovaný nesplnil svoj záväzok v lehote do 28.02.2014 vrátiť žalobcovi poskytnutú pôžičku v uvedenej sume na základe zmluvy o pôžičke uzavretej dňa 07.01.2014.

10. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

11. Citované zákonné ustanovenie zakotvuje zákonné predpoklady náležitosti vôle a prejavu vôle tak, aby na jej základe bol vykonaný platný právny úkon. Pokiaľ právny úkon nespĺňa niektorý zo zákonných predpokladov - napr. vážnosť, je absolútne neplatný. Právny úkon nebol urobený vážne (skutočne) vtedy, ak je podľa objektívnych okolností konkrétneho prípadu zrejmé, že konajúci nechcel svojim prejavom vôľu spôsobiť (vyvolať) právne účinky, ktoré s takýmto prejavom normy súkromného práva spájajú. Simulovaný (predstieraný) právny úkon je taký, kedy prejav vôle má pôsobiť ako vážny, ale ktorým

konajúci nechce vykonať navonok prejavovaný alebo žiaden prejav vôle. Obchádzanie zákona spočíva vo vylúčení právne záväzného pravidla správania sa zámerným použitím prostriedkov, ktoré samy osebe nie sú zákonom zakázané, v dôsledku čoho sa nastolený stav javí z hľadiska pozitívneho práva ako nenapadnuteľný. K obchádzaniu zákona dôjde v prípade, keď právny úkon nie je v priamom rozpore so zákonom, ale svojimi účinkami a najmä svojím účelom zákon, jeho ciele a zmysel (ratio legis) obchádza (III. ÚS 314/07). Konanie in fraudem legis predstavuje postup, keď sa niekto správa formálne podľa práva, ale tak, aby zámerné dosiahol výsledok právnu normou zakázaný alebo nepredvídaný a nežiaduci.

12. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

13. Z citovaného zákonného ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka vyplýva, že podstatnými náležitosťami zmluvy o pôžičke sú - prenechanie veci veriteľom dlžníkovi, povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu, vymedzenie požičiavaných vecí a dočasnosť zmluvy. Zmluva o pôžičke je pritom v zmysle citovaného § 657 Občianskeho zákonníka tzv. reálnym kontraktom, to znamená, že k jej uzavretiu sa vyžaduje, aby veriteľ aj skutočne odovzdal predmet pôžičky dlžníkovi. Ak sa tak nestane, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne, a to aj keby všetky náležitosti tohto právneho úkonu (vrátane náležitostí vôle) boli dané.

14. V prejednávanej veci bolo, vzhľadom k okolnostiam veci, pre posúdenie danosti nároku žalobcu nevyhnutné zistiť náležitostí vôle zmluvných strán - či ich vôľa a konanie smerovali k uzavretiu zmluvy o pôžičke aj to, či žalobca skutočne odovzdal peniaze žalovanému a či boli žalovanému aj určené. Skutočnosť poskytnutia pôžičky v konaní vždy preukazuje veriteľ (v danej veci žalobca). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na jednu zo základných zásad civilného procesu podľa ktorej každá strana sporu musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia (§ 132 v spojení s § 185C.s.p.). Strana sporu musí preukázať to, čo tvrdí, len potom môže súd zobrať jeho tvrdenie za základ svojho rozhodnutia.

15. Preskúmaním obsahu spisového materiálu a napadnutého rozsudku odvolací súd súhlasne so súdom prvej inštancie konštatuje, že v konaní nebola preukázaná vážna vôľa ani jednej zo strán sporu uzatvoriť zmluvu o pôžičke medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom. Sám žalobca opísal okolnosti stretnutia a jednaní so žalovaným tak, že žalovaný mal mať možnosť sprostredkovať kontakt (pomôcť) žalobcovi (resp. spoločnosti CREON Design, s.r.o., ktorej je žalobca spoločníkom a konateľom) v tendri na dodávku nábytku pre pobočky Sberbanky v Európe. Žalobca v rámci svojho výsluchu uviedol, že žalovaný mu oznámil, že sprostredkovateľ požaduje finančnú zálohu, išlo o 18.000 eur. V písomnom stanovisku doručenom súdu žalobca uviedol, že pretože nebolo v spoločnosti CREON Design, s.r.o., vopred odsúhlasené žiadne plnenie, nebola podpísaná žiadna dohoda, na základe ktorej by mohlo byť poskytnuté uvedené finančné plnenie, navrhol riešiť situáciu formou pôžičky medzi žalobcom a žalovaným. Z uvedeného je zrejmé, že správne súd prvej inštancie ustálil, že účelom poskytnutia predmetných finančných prostriedkov zo strany žalobcu bola záloha na odmenu - províziu pre tretiu osobu (sprostredkovateľa), ktorá mala lobovať v prospech spoločnosti CREON Design, s.r.o. v tendri na dodávku nábytku pre Sberbank. Je nespochybniteľné, že žalobca, potreboval formálne „ošetriť“ tento úkon - poskytnutie odmeny - provízie, prijateľným právnym úkonom, ktorý by mu zabezpečil vrátenie poskytnutých peňazí v prípade neúspechu v tendri. Aj táto skutočnosť, konštatovaná súdom prvej inštancie, vyplýva z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, keď žalobca v rámci výsluchu pred súdom uviedol, že v prípade úspechu v tendri by sa vrátenia peňazí nedomáhal.

16. Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam s ktorými sa odvolací súd stotožňuje. Zo zistených, vyššie opísaných okolností jednoznačne vyplýva správny záver súdu prvej inštancie - nevážnosť vôle uzavrieť zmluvu o pôžičke, i keď formálne listina, ktorá bola dňa 07.01.2014 podpísaná stranami sporu je nazvaná „Zmluva o pôžičke“ a obsahuje formálne znaky zmluvy o pôžičke - označenie veriteľa a dlžníka, text, že veriteľ poskytuje dlžníkovi pôžičku vo výške 18.000 eur s úrokom 0 % ročne so splatnosťou do 28.02.2014. V článku III, je súčasne uvedené, že dlžník prevzal sumu 18.000 eur v hotovosti pred podpisom zmluvy. Skutočné prevzatie uvedenej sumy dlžníkom však nebolo v konaní nad všetku pochybnosť preukázané, pretože ako správne konštatoval súd prvej inštancie, nebolo jednoznačne preukázané, kto v skutočnosti prijal finančnú hotovosť, výpovede sporových strán i svedkov sa rozchádzajú, navyš na predloženej listine - zmluve o pôžičke je na strane

dlžníka uvedené aj „primio.“ a podpis U. T.. Odvolací súd sa tak stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že pre nedostatok vážnosti vôle je zmluva o pôžičke neplatným právnym úkonom, dôkazné bremeno o tom, že bola uzatvorená riadna zmluva o pôžičke medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom žalobca neunesol. Odvolací súd ďalej konštatuje, že konanie strán sporu vykazuje znaky konania in fraudem legis, pretože úkonom zachyteným na listine s názvom Zmluva o pôžičke je predstierané uzavretie zmluvy o pôžičke, účelom a výsledkom tohto postupu je však poskytnutie odmeny za lobovanie v prospech spoločnosti žalobcu. Súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval príslušnú právnu normu, ktorú aj správne interpretoval, pričom odvolací súd nezistil ani iné pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je riadne odôvodnený, súd sa v ňom zaoberá všetkými pre rozhodnutie podstatnými skutočnosťami. Odvolacie námietky žalobcu sú teda nedôvodné. Ďalšími námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní sa odvolací súd nezaoberal, nakoľko samotné vyššie uvedené zistenia odôvodňujú vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

17. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

18. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolací súd konštatuje, že odvolacie námietky žalobcu sú nedôvodné, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie preto v súlade s citovaným ustanovením § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

19. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný v celom rozsahu, má preto voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p., aj vzhľadom na to, že tu neboli dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 C. s. p.). O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 C. s. p. súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie vydal pomerom hlasov 3:0, t.j. jednomyseľne (§ 393 ods. 2 C. s. p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).